Bylo to jasný: My, nebo voni.

Šilhali jsme jeden po druhým už na nádraží - co si kdo přitáhnul za saně, jaký má vybavení a tak. Celou cestu z Teplic do Mařan jsme nepřestávali bejt ve střehu. Když Barbora nabídla Kyborgovi a Pampelišce čaj, šel Kyborg do chodbičky a ten její hrnek tam nenápadně vylil voknem. Fišta, jo, bezelstná tvářička, černovlasá, vytáhla z mošny tubu a začala všem vykládat, že to je krém proti UV paprskům a proti chladu a že tím namazala mně a Kyborgovi obličej a ruce a že ho půjčí taky Amarounovi a Grošákovi, jestli budou chtít. Grošák se jenom zasmál a řek, že jak ji zná, tak by na ten krém nešáhnul ani v rukavicích. A neplet se. Vůbec.

A to pořád nic nebylo.

Doopravdy to houstlo až v Mařanech, když jsme vysedli z vlaku, jo, a postavili jsme saně na sníh.

Bylo za šest minut dvanáct.

Vyrazit jsme měli v pravý poledne. Přesně.

Málem jsme se s Grošákem porvali kvůli tomu, kdy, hele, bude pravý poledne. Jestli mně jdou hodinky napřed, nebo jemu pozdě.

Holky si navlíkly chrániče a helmy a přikurtovaly se popruhama na saních. Fišta a Pampeliška na těch, co jsme je měli táhnout já s Kyborgem, Barbora a Cibetka na saních, který si šteloval Amaroun a Grošák. Důkladně šteloval. Dost důkladně.

Kontrolovali jsme si postroje, boty, skluznice. Bylo to důležitý. Životně důležitý. Do Merklova, o devět kilometrů dál a sedm set metrů vejš, moh dorazit první jenom jeden. Buďto my, nebo voni. Protože vítěz bral všechno a druhej byl prostě druhej. Pomalej. A pomalej neměl nárok.

Čas běžel.

Za dvě minuty dvanáct.

Za minutu dvanáct.

Za třicet vteřin dvanáct.

Za dvacet. Deset. Pět. Čtyři. Tři?

START!!!!

Šli jsme do toho.

Sníh lítal na všechny strany, holky vřeštěly a my jsme funěli, nabořený do postrojů, celou vahou, jako praví saňoví psi. Uháněli jsme přes takový úzký, padesátimetrový políčko směrem k lesu. Tak po třiceti metrech se Amaroun a Grošák dostali před nás. Ne moc, ale dostali. Pak přišel kopec. Drsnej kopec. Sníh. Půl metru sněhu, ze kterýho čouhaly ven šutry. Některý. Dost jich bylo schovanejch pod sněhem - tak akorát, aby na ně člověk šlápnul a uklouznul, nebo zakopnul. Mezi šutrama se kroutily borovice a buky. Řídkej zimní les, co ti připadá, že je v něm najednou spousta světla, když napadne sníh, znáš to. Ale nám teď borovice a buky byly ukradený. Vnímali jsme je, když jsme se jich mohli chytit rukama a vydrápat se o kus vejš. Na tom teď záleželo. Nebejt druhej. Bejt radši tuhej než druhej.

"Saakraaa!!"

To ječel Grošák. Smekli se a jeli dolů. Voni po břiše, Cibetka a Barbora úplně po všem, protože se s nima převrátily saně. Na šutrech a stromech za sebou nechávali kusy oblečení a kůže a masa a kostí. Kyborg jim dobrosrdečně zamával. Já taky. Špice závodu byla volná.

Hrabali jsme se dopředu rychlostí pět centimetrů v hodině. Všechno záviselo na tom, jestli dosáhnu na kořen nejbližšího buku a dokážu se za něj přitáhnout. Dokázal jsem to. Popolez jsem dál, kořene se chytil Kyborg a přitáhnul za sebou saně. "Zaberte, zaberte! Jsme první!" pištěly vzadu na saních dvě zmrzlý sněhový koule, který bejvaly Fištou a Pampeliškou, než jsme je párkrát protočili ve sněhu. Grošákový saně visely za postroje na borovici, dobrejch patnáct metrů pod náma. Grošák plival zuby nebo co a zkoušel postroje vymotat. Amarouna jsem neviděl. Barbora a Cibetka vězely někde pod saněma. Byly k nim přikurtovaný, chápeš, aby z nich nespadly. Všechno holt má svoje výhody a nevýhody.

Já jsem se vydrápal do škvíry mezi dvouma balvanama, obrovskejma, každou rukou jsem se chytil jednoho a lez jsem nahoru. Kyborg za mnou dělal to samý. Holky vzadu na saních protestovaly, že se jim do škvíry nevejdou nohy, ale nikdo je neposlouchal. "Máte na kolenou chrániče, ne? Tak co řvete?" hekal jsem. Vyhrnuli jsme se nad balvany, do hlubokýho sněhu, pod kterým něco bylo. Větev, padlej strom, těžko říct. Blbý bylo, že jsem si na to stoupnul. Chruplo mi v kotníku. Bolest jak blázen. Ztratil jsem rovnováhu a vzal jsem Kyborga sebou. Chvíli se to s náma mlelo, všechno, a když to přestalo, tak jsme leželi na jednom z těch dvou balvanů. Fišta si hřbetem rukavice stírala krev z rozseklýho rtu a něco šeptala, tiše. Pampeliška si prohlížela svou rozlomenou přilbu. Mlčela. Člověk toho moc nenamluví, když má otřes mozku. Nebo co.

"Jsi celej?" povídal mně Kyborg.

Já jsem zakroutil hlavou. "Noha."

"Já nic nevidím, zase."

Kyborg neměl brejle. Měl, vlastně, ale rozbitý na kousky. Sbíral je ze země, poslepu, ty kousky.

"Buď rád, že nic nevidíš," řek jsem.

Protože škvírou mezi balvanama se zrovna škrábal nahoru zběsilej, zfanatizovanej Grošák. Rudej jak třešně, oči jak halogenový žárovky. Vorvanej, šílenej, nezadržitelnej. Když si nás všimnul, jenom vítězně zafuněl a hrnul se dál. Podle našich stop viděl kam nešlápnout a byl v pohodě. Táhnul za sebou Amarouna i saně jako drak. Parchant. Za chvilku zmizeli nad dalším balvanem.

Já se tam koukal a vrčel jsem jak liška v pasti: "Zabiju ho. Zabiju ho."

"No tak vyhráli. Co se dá dělat," řekla Fišta.

Vyhráli.

Něco ve mně zařvalo. Nebo zavylo. Nebo co.

Vstal jsem.

"Hej," povídal Kyborg. "To už tě ta noha nebolí?"

"Ne."

Bolelo to dost hnusně.

"Co máš s nohou?" řekla Fišta.

"Nic," řek jsem. "To teď nebudeme řešit." Ulomil jsem první klacek, kterej mi přišel pod ruku a udělal jsem si z něj belhadlo. Něco mezi dlahou a berlou. "Není čas. Pojď," řek jsem Kyborgovi.

"Já nic nevidím."

"Mě vidíš, ne?"

"Tebe jo. Ale nevidím, kam šlapu. Vidím akorát bílo a sem tam nějaký fleky a-"

"No jo. To bude dobrý. Já ti řeknu, kam máš šlapat. Jdeme."

Dolezli jsme pod hromadu sesutejch kamenů. Tam už byl svah tak příkrej, že to byla spíš skalní stěna, skoro. Fakt. Pro horolezce nebo pro koho.

"Vidíte je? Už je doháníte! Přidejte!" překřikovaly se vzadu na saních Fišta s Pampeliškou.

"Já nic nevidím," mumlal Kyborg.

Zato já je viděl. Amarouna a Grošáka a saně s jejich holkama. Na tom svahu, příkrým. Měli před náma náskok s bídou deset metrů. Ale jakejch deset metrů - deset metrů, přes který jsme se já a Kyborg ve stavu, v jakým jsme byli, jo, nemohli přehrabat dřív než za hodinu.

"Taky jim to moc nejde," utrousila ohleduplně Fišárková.

A měla pravdu.

Amarounovi a Grošákovi zbejvalo tak pět, šest metrů. Pak už byl svah docela mírnej. Takový táhlý, asi kilometrový stoupání lesem k Merklovu. Pět, šest metrů. Ale Grošák byl nahoře nějakej zaseknutej. Zubama nehtama se držel stromu a vypadalo to, že se nemůže hnout.

"Fajn," řek jsem. "Tudy. Víc vpravo. Udělej krok doprava," řek jsem Kyborgovi. Kyborg udělal krok doprava. A zakopnul a upadnul. Ale hned vstal. Upadnul a vstal už nejmíň podesátý a pořádně se vztekal: "Do hajzlu! Chromej naviguje slepýho. To je normální paralympiáda. Krucifix!"

Grošák to zaslechnul. Až tam nahoře. A rozchechtal se.

A spadnul do propasti.

Hluboko. Dost hluboko.

Než jsme se vydrápali nahoru, do smrkovýho lesa, byly pomalu čtyři. Začínalo se stmívat. Po lesní cestě, potmě, jsme dolezli na silnici zapadlou sněhem - no, zapadlou - zapadlou a pak projetou, takže tam sníh byl krásně hladkej a dobře se tam jelo se saněma. Stoupání bylo čím dál mírnější. Už se to blížilo. Už?

MERKLOV.

Byli jsme tam.

První.

První.

První.

Dobelhali jsme se k baráku, na kterým svítil nápis POLICIE, a sedli jsme si před ním na schody. I když "sedli" je silný slovo. Práskli jsme tam sebou jako dřeváci. Totálně vyřízený. Totálně. Holky vylítly ze saní, samou radostí, a tancovaly kolem nás. A po nás. "Vy jste vyhráli! Vy jste zlatý!"

"Au," řek jsem, když mi jedna z nich vrazila pusu na přeraženou lícní kost.

Otevřel jsem oči.

A uviděl jsem Grošáka.

Ten stál v zatáčce, u dopravní značky, a lapal po dechu. Usmál jsem se. Von taky. Byl druhej. Prohrál. Nezbejvalo mu než jít se svejma lidma potupně zmrznout do lesa.

Protože pomalej nemá nárok.

My jsme se vyšplhali po našich holkách zpátky na nohy a šli jsme si vyzvednout cenu pro vítěze.

Noc v teploučku, v celách předběžnýho zadržení na merklovský policejní stanici.

Přibelhali jsme se ke dveřím. Já do nich praštil berlou a všichni jsme začali řvát:

"Hnusný gestapo!! Hnusný gestapo!!"